

ע"י שידוע האדם שמעשיו מגיעין להשי"ת
עושה בראצון וחשק יוטר

במדדש (ויק"ר ל"ד, ח"י) אמר ר' יצחק למדתך תורה דרך ארץ שכשיהא אדם עושה מצוה יהא עושה אותה בלב שמח שאילו היה ראובן יודע שהקדוש ברוך הוא מכתב עליו וישמע ראובן ויצלחו מידם היה טוענו על כתיפו ומוליכו אצל אביו ואילו היה יודע בועז שהקב"ה מכתב עליו ויצבט לה קלי עגלים פטומים היה מאכילה, ודאי לא היה הכוונה ח"ו לציאות וכבוד שהכתוב יכתוב כן עליהם, אולם כי אין האדם יודע עד כמה מגיעין מעשיו, ואילו היו יודעין שמעשיהו מגיעין עד להשי"ת שיכתוב עליהו כן, היו עושיין בראצון יוטר, וכן בכל אדם אם היה יודע איך מעשיו גורמים טובה לכל העולמות ולכל הנבראים היו עובדין בראצון ובחשק יוטר.

ליקושי הדי"ם פ"ר וישב
להד"ק ר' יצחק מאיר מגור
בעל "חזונוש הדי"ם" יצחק"ל

מ על פי מעשיך לאן [שהם] נוטים, על פיהם יצאו
ויבואו].
נפש החיים לר' חיים מוולוז'ין זצ"ל,
שער א' פרק ד'

כשאדם רוצה להתחזק לכבוד ה',
היצר משפילו שלא יהיה לו תשוקה למצוה

והנה ידוע שדרך היצר להתחזק בתחבולותיו, ולכן הוא יושב על שני מפתחי הלב, וכשהוא מתבונן באדם שרוצה להתחזק באיזה ענין לכבוד ה' יתברך כדרך האותב הנאמן, הוא מפיל עצבות בלב האדם, וחושב שזו המצוה או הענין אין נאות לו, ורק לקדושים אשר בארץ הוא, אבל לא לקטנים כמותו, ומוליד ברעיוניו פעולות מנוונות אשר עשה בימי קדם. ואף שכמה פעמים התחרט והתמרמר על זה, דבר זה משכיח, והוא אינו מזכירו רק בדבר שגאות לו לענינו לשיטתו, כדי להקטינו ולהשפילו בדעתו שלא תהיה לו שום תשוקה למצוה ההיא.

שמירת הלב לבעל החפץ חיים זע"א.
ח"ב פרק ט'

הגאווה ניצרכת למלחמת היצר

ובאמת הגאווה ניצרך לעבודת השם יתברך, כמו שנואמר ויגבה לבו בדרכי ה', והיינו שהיצר הרע מפתה לאדם ומשפיל אותו באומרו כי מה כחו ותבונתו ומה יועיל במעשיו, וצריך האדם שיגבה לבו, וידע שבמעשיו מתקן למעלה בשורש העליון, כמו שנואמר **תנו עוז לאלקים.**

פרי צדיק להרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין
ויע"א, פרשת תרו"ע

על האדם להאמין שהתנוהו משמים
בכל הכוחות הדרושים לו לעבודת השי"ת

אמר על דרך משל: מלך שלח אחד משריו לחזות המלחמה, ושלח עמו אנשי חיל כפי הצורך, אלא שלפי דעתו של השר לא היה מספר אנשי חיל זה מספיק בכדי שיוכל לנצח את האויב, ונפלה רוחו בקרבנו, וכידוע תחילת נפילה ניסה (סוטה מ"ד:), וכמו כן בעניני עבודת ה', שגם בעת קטנות הדעת,

עיקר היצר הרע שמעציבו שאין מעשיו פועלים

דחנה עיקר היצר הרע הוא ראשית גוים עמלק, יצא בישא, ונאמר עליו אשר קרד, שהוא מכניס קרירות ועצב בלב האדם להתרשל מדברי תורה מצד שאין מעשיו כהוגן ולכן אין תורתו ועבודתו פועלים כלום, ועל זה ניצרך חיזוק בלב, כמו שנואמר ויגבה לבו בדרכי ה', **שיאמין שבחורתו מוסיף כח למעלה,** כמו שכתוב **תנו עוז לאלקים.**

פרי צדיק להרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין
ויע"א, פרשת ואתתנו

ענות פסולה גרועה מגאווה

ישנם אנשים שהיו רוצים בעבודתו יתברך, אלא שתמפני ענוה פסולה שבהם, שהם חושבים כי אין זה בידם להשיג, על ידי זה נופלים. זה גרוע עוד מגאווה, ודבר זה גופו שרשו גיאות.

תורת אבות בשם כתבי רבי משה מירנר ז"ל

על האדם להאמין כי בכשרונות אלו שחנן אותו הקב"ה בהם יש בכוחו לנצח במלחמת יצרו, ואלמלי היה זקוק לכלים וכוחות גדולים יותר וחזקים יותר היו נותנים לו זאת מן השמים.

תורת אבות בשם הס"ק רבי אברהם מסלוניס זיע"א

היצר הרע עושהו לעניו כדי למונעו ממצוות

אך ידועה עצת היצר בזה, שבבוא דבר מצוה כזו לידו, עושהו לעניו, לאמר: אני הפחות שבעיר, ודברי בודאי לא יתקבלו כלל, למה אשחית את דברי חנם? אבל כאשר יתבונן האדם בעצמו, יראה שהיא רק עצת היצר, שהרי תוך כדי דיבור, אם יגע אחד בכבודו נגיעה כל דהו, מפיו לפידים יהלכו עליו, ויעורר כמה אנשים להיות בעזרתו בזה נגד חבירו. ובבוא ענין של כבוד ה' לידו עושהו לעניו ושפל רוח, אין זאת כי אם שהיצר הרע מתהפך לאדם כנמר בחברבורותיו (וזהו מה שרמזו לנו חז"ל שיצר הרע יושב בין שני מפתחי הלב, שאין לו מקום קבוע כמו

יצר הטוב לימין, אלא הוא מתהפך בהסתתו הכל לפי הענין).

שמירת הלשון לבעל החפץ חיים
שער התורה פרק ו'

יחזיק עצמו שתפילתו עושה רושם

עוד ירמוז על דרך ששמעתי שבכל המידות אפילו שאינם טובים יכול לעבוד בהם הקב"ה, כמו בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא, וזו מידה לא טובה, ואיתא חוצפא אפילו כלפי שמיא מהני, כי כשמחזיק עצמו ללא כלום אומר בלבו שאין תפלתו עושה כלום, ולזה הוא טוב מידת עזות, ויחזיק עצמו שתפלתו עושה רושם, ויחזק עצמו בכל כחו להתפלל ולעבוד ה'.

דגל מחנה אפרים להרה"ק רבי משה חיים אפרים
מסדילקאב זיע"א, פרשת עקב

